

ISKRE

Letnik 36
Številka 1
Januar 2004

Kazalo

Uvodnik namesto uvodnika	4
Na naši šoli	5
Zbudimo se! Čas je že!	5
Sveto pismo malo drugače	7
Ekskurzija	8
Lutetiam vidimus	8
Koncerti	10
Dip Parpol – Lajv et Koneljano	19
Siddharta začarala Ajdovščino	11
Od Siddharte se zvrsti	12
Siddharta	14
Slovenska glasbena scena	15
Intervjuji	17
Roxon	17
Robert Rolih	18
Glasba tako in drugače	20
Zapel mi je na na na na na	20
Glasba v meni	22
Petje ob papeževem srebrnem jubileju	23
Moč glasbe	24
Anketa	26
Glasba in internet	27
Vse ostalo	29
Ko bom velik, bom HACKER	29
Umetnos, umetnost in še enkrat umetnost	32
Skulptura	32
Problemi, današnjega sveta	32
Slovenec? Kaj je pa to?	33
Poetični kotichek	35
»Cvetje v jeseni«	37
Pogovor z bogom	38
Dragi prijatelj!	39
Samo enkrat	40
Humor	42
Kolofon	43

Uvodnik namesto uvodnika

Koncert. Glava pri glavi, vročina, pomanjkanje kisika ...V zraku visi nestrpnost, vznemirjenost, živčnost, pričakovanje ...Kljub gneči in vročini vztrajaš, čakaš njih, da stopijo na oder in »razturajo«.

Kako veliko nam mora pomeniti glasba ... in pomeni nam res veliko. Pomeni lahko način življenja, sprostitve, zabavo, odklop od vsakdanjega sveta, glasba odpira nove svetove, riše nova obzorja, postavlja nova pravila, ki so prijetnejša kot pravila realnega sveta ... zato se zatekamo h glasbi, da se skrijemo, da se sprostimo, da nam spet vrne tisti občutek ... veselja, zadovoljstva, sreče. In verjemite, glasba to zmore, zato jo v svojem življenju postavljamo tako visoko, zato ker nam nudi občutek zadovoljstva, ker nam nudi užitek ...In ta dva sta v človekovem življenju čedalje pomembnejša ...

Prikažejo se. Idoli. Kot pravi mali bogovi stojijo meter nad vsemi.

Tudi oni so ljudje, ki obožujejo glasbo. Še boj kot mi, ki smo le poslušalci. Ustvarjajo jo in jo delijo z nami. V skladbe vložijo ogromno truda, znanja in volje. V to, kar imajo radi. Nastajajo čudovite glasbene stvaritve, ker so narejene z ljubeznijo, ker jim je v zadovoljstvo in užitek. Ker so občutki, ko stojiš na odru, nad množico, ki je tu zgolj zaradi tebe in tvoje glasbe, nepopisni. In ker imajo konec koncev od tega dve koristi: osebno zadovoljstvo in zaslužek. Ste

se že kdaj jezili na visoke cene zgoščenk in koncertnih vstopnic? Od nečesa vendar morajo živeti in pokriti vse stroške. Zato torej dobro premislite, preden »spečete« novo zgoščenko vaše najljubše glasbene skupine ... Saj vem. Saj so odlični, obožujem jih, ampak CD-ji so res malo predragi ...

In nato ... užitek, odklop, ekstaza ...GLASBA. »Noter si«, v transu ... Zadet si. Zadet z glasbo.

Vrhunec koncerta... najboljši napevi in nato:«Hvala vam! Sijajni ste bili! Lahko noč!» Spet si »nazaj«, v realnem svetu. Omama. Vesel si, da se boš lahko jutri spominjal današnjega dne z velikim nasmehom na ustih in z zvezdami v očeh.

Incognito

37.014.77

ISKRE

Iskre

inv.št.:K /

17218

Šolsko glasilo

Na naši šoli

Šolsko leto 2003/ 2004 je pravo leto novosti. Tudi na naši šoli se je marsikaj spremenilo.

Novi rektor, gospod Slavko Rebec, je uvedel »novo politiko« rojstnih dni, saj vse naše slavljenke čaka sok v njegovi pisarni.

- Imamo tudi novega socialnega delavca. To je gospod Bogdan Vidmar, s katerim smo se dobro spoznali že med počitniškim tednom v Dolah.

- Novi zgodovinar, gospod Jernej Vidmar, nas je že naučil kako poteka pouk zgodovine. Le tišina in red v razredu zagotavljata kvalitetno učno uro.

- Z gospo Martino Podbersič razglabljamo o socialnih temah, pa

tudi o čem drugem, saj je nova profesorica sociologije.

Gospod profesor Sebastjan Mozetič je v soboto, 20. septembra, srečno zakorakal v zakonski stan. Ob tej priliki mu želimo veliko veselja, ljubezni in potrpežljivosti. Saj ve, kakšne smo ženske!

- Zgornje nadstropje je bogatejše za eno učilnico, tako da »prebiva« zgoraj že okrog 180 dijakov.

- Pri vratih se nam je pridružil gospod Rafko, ki nam je vzel vse naše trenutke v bogastvu tišine. Čez nekaj let bomo gotovo veseli, da po nepotrebem nismo izostajali od pouka.

Pripravili: Teja & Polona

Zbudimo se! Čas je že!

V letošnji poslanici ob tednu otroka je Zveza prijateljev mladine Slovenije zapisala največ podatkov o trpinčenju otrok, ki so ga zaznale nekatere službe. V Sloveniji je prijavljenih primerov trpinčenja otrok med 3000 in 3500.

60 % od teh primerov odpade na telesno in spolno nasilje, ostalo pa na zanemarjanje in slabo ravnanje z

otroki.

8.10. Je bil na Bevkovem trgu v Novi Gorici koncert afriških bobnov in delavnica igranja na afriške bobne. Mednarodno društvo prijateljev mladine za Goriško iz Nove Gorice je imelo 8.10. delovni razgovor z mentorji otroških parlamentov in z delegacijo predstavnikov otrok, ki se bodo spomladi udeležili nacionalnega parlamenta, tema katerega so letos družbeni odnosi in zdrava spolnost.

Uvodnik namesto uvoda

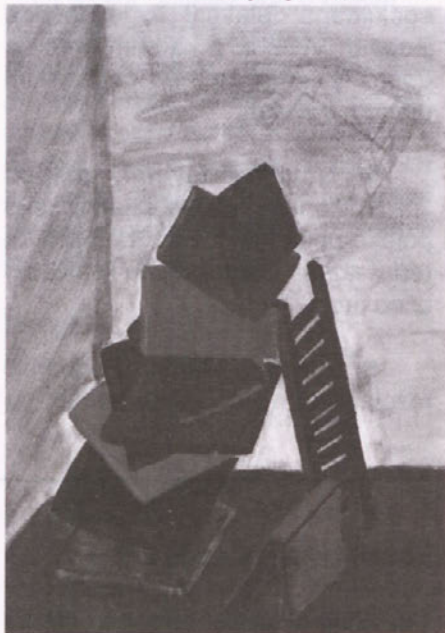

Človek ne more mimo tega, da se ne bi ob teh podatkih za trenutek ustavil in pomislil, kakšne okrutnosti se dogajajo v današnjem svetu in celo v Sloveniji. Nekako se večkrat tolažimo, da se to pri nas ne dogaja in da lahko to opazujemo samo po televiziji. Vendar pa je realnost povsem drugačna in v Sloveniji je samo prijavljenih primerov med 3000 in 3500. Za koliko primerov pa sploh ne vemo? Koliko primerov je neprijavljenih?

Otrok je gotovo najnedolžnejše in najkrhkejše bitje na tem svetu in ni mi jasno, kako lahko neka "odrasla, zrela oseba" za vedno spremeni in uniči otrokovo življenje. Ta otrok bo namreč vedno zaznamovan in bo to nosil celo življenje. Kajti – čeprav se rana zaceli, brazgotina ostane.

Očitno mi ni dano razumeti početja teh, zame nenormalnih in krutih ljudi. Verjetno pa tudi njim ni dano razumeti, kaj so ljubezen, zdrava spolnost, zdravi odnosi, ... mislim, da je treba vse naštete pojme »zdravo« gojiti že v mladosti ob pravi vzgoji staršev. Starši, družina so gotovo prvi stik, preko katerega si otrok izoblikuje poglede na svet, izoblikuje si osebnost, kar mu je podlaga za nadaljnje življenje. V primarni socializaciji se nauči, kaj je ljubezen

staršev, bratov, sester, sorodnikov, vrstnikov, ... čeprav ne pozna definicije ljubezni, gotovo ve, kaj pomeni topel poljub mame, vzpodbudni očetov pogled, objem brata ali sestre ... na tak način bo otrok zrasel v odgovorno in zrelo osebo, ki bo znala naučeno prenašati na svoje otroke. Vendar pa lahko »nekdo« uniči otrokove ideale o ljubezni, družini, prijateljstvu, ... je taka oseba vredna imenovati se človek? Je oseba, ki uniči sanje otroka, ki uniči življenje otroka in

njegovih bližnjih sploh človek? Na ti dve vprašanji si bo moral odgovoriti vsak zase, dejstvo pa je, da se moramo zbuditi iz pravljice, ki pravi: saj to se pri nas itak ne dogaja!

Pravljic v realnem življenju ni! Kakšna škoda ...

Sveto pismo malo drugače

V ponedeljek, 15. septembra, smo si na šoli ogledali avtorski projekt igralca Gregorja Čušina z naslovom Hagada.

Nad smešnim prikazom svetopisemskih prilik in dogodkov,

nad prepletanjem asociacij in kretenj, je bila večina navdušena.

Nekaj dijakov 2. a razreda smo vprašale, kako jim je bila predstava všeč.

Zakon je
bila!
Helena

Ne vem, bila je v
redu.
Matej B.

Predstava je bila zelo
dobra in zelo smešna,
za razliko od predstav,
ki sem jih vajena na
naši šoli.
Lucija

Dobra, zelo
zanimiva in
privlačna
predstava.
Elena

Gregor Čušin: HAGADA

Zdelo se mi je
smešna, igralec je bil
zelo iznajdljiv in je
zanimivo opisoval
osebe iz Svetega
pisma. Pričakoval
sem, da bo slabša.
Matej P.

Lepo, nepozabno,
jaz bi kar naprej
poslušala!
Maruša

Po naslovu sodeč, sem
pričakoval, da bo resnejša.
Igralec je obvladal svoje
delo. Najbolj sta mi bili
všeč zgodba o svatbi v Kani
Galilejski in zgodba o
ženski v križišču.
Matjaž P.

Igra je bila zelo
posrečena. Igralec je
bil zelo fajn in smeha
ni manjkalo.
Polona M.

Pripravila: Teja

Ekскурzija

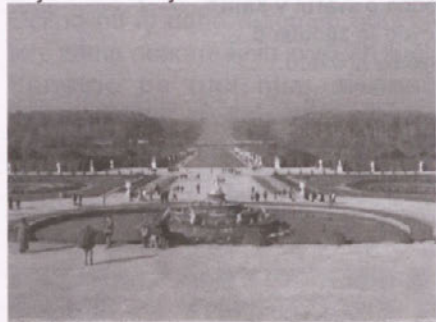
LUTETIAM VIDIMUS

Joj, kako se vleče ta petek! To je bila verjetno najpogostejša misel v petek, 25. oktobra. Enim se je mudilo na koncert zabavne skupine

Siddharta, drugim pa v Pariz in jaz spadam med te slednje!

Popoldne okrog štirih smo odrinili izpred stavbe Škofijske gimnazije Vipava in se stlačili v »prostoren« dvonadstropni avtobus. Pot se je vila preko Slovenije skozi Karavanški predor v Avstrijo, od tam pa preko Nemčije v težko pričakovano Francijo. Mejo smo nevede prečkali zgodaj zjutraj in se okrog desetih zbudili v predmestju Pariza.

No, in kar takoj smo se lotili z »sajtsiingom«, saj nismo hoteli zapravljati dragocenega in skromno odmerjenega časa z neumnostmi. Najprej smo si ogledali eno izmed najveličastnejših cerkva na svetu,

Notre Dame. Kakšen pogled! Visoki stolpi, prekrasne rozete ... čudovito! In nato kar naprej na ogled Saint

prostora za potovalko in spanje. No ja, boljše kot avtobusna postaja.

Naslednji dan je bilo vse manj n a p o r n o .

Ogledali smo si le, cerkev sv. Denisa, ter moderni del pariza La Defense, z novim veličastnim slavolokom zmage. Po tako lahkem dnevu smo si privoščili še sprehod po blagovnici, ki je blia priročno blizu hotela (a odprta le do 22.) .

Polni novih moči, ki jih je prinesla trdno prespana noč brez vsakršnega pohajkovanja po hotelu, spravljanja ob živce profesorjev in receptorja, smo se nekateri z novimi frizurami podali v prelep oblačen dan. Ogledali smo si cerkev Les Invalides, muzej v Louvru, opero, trg Concorde, s preostalimi močmi smo se pa še povzpeli na Pigalle do cerkve sv. Srca.

Chapelle, mimo cerkve sv. Evstahija do centra G. Pompidou. In ja, vse to smo videli v enem dnevu ter se nato nastanili v razkošnem hotelu Formule 1, kjer je vsak dobil približno 1,6 m³

Torek je bil dan za Eiffelov stolp, Versailles ter še eno najlepših cerkva na svetu, cerkev v Chartru. V sredo smo imeli še mašo v cerkvi zavetnice naše ekskurzije. Isti dan popoldan smo se jokavo poslovili od tega čudovitega mesta in se predali lahni vožnji z dvonadstropnim »prostornim« avtobusom.

Zaključek k taki ekskurziji je težko napisati, zato bom najprej citiral Victroja Hugoja, ki je rekel: «Pariz je popoln, Pariz je strop človeštva. Kdorkoli vidi Pariz, misli,

da vidi temelj celotne zgodovine, vmes pa nebo in zvezde. Pariz je sinonim za kozmos, nima meja. Pariz ne

ustvarja samo zakonov, ustvarja tudi modo. Pariz je lahko neumen, če hoče, včasih si celo dovoli to razkošje. Je več kot velik, je brezmejen.« Je treba še kaj dodati?? Morda, a jaz ne bom, kajti Pariz boste zares doživeli ne ob slikah in besedah, ampak ko boste stopili iz »prostornega« dvonadstropnega avtobsa in zadihali tisti »čisti« zrak in ko boste ob hoji po ulici na sebi čutili mnogo vsiljivih oči neznancev. Pariz je res treba doživeti! Prav na koncu bi se pa rad v imenu vseh maturantov zahvalil profesorju

Janezu Vodičarju, ki nas je vsa štiri leta spremljal na ekskurzijah in z nami delil velike in male modrosti. Hvala!

Domen Ožbot, 4.a

Koncerti

Dip Parpol – Lajv Et Koneljano

Konflikt generacij. Mladi se ne razumejo s starši, le-ti pa se ne razumejo s svojimi starši. Stvar je brezčasna in brezizhodna. Obstaja pa še en kotichek, zavetišče sožitja – koncert ansambla Deep Purple.

01.06. so gostovali v Coneglianu v bližini Vidma, pri naših preljubih laških sosedih. Z sošolcem sva spadala v mlajšo generacijo številne ter pisane množice, sivolasi dedki so z ramo ob rami z mozoljastimi najstniki vzklikali na čast zvezd večera – katerim, resnici na ljubo, tudi ne manjka sivine na čelinki. Tudi postava je spremenjena: ni več niti legendarnega Blackmoura (kitara), niti Lorda (orgle). Prvega je zamenjal Steve Morse, drugega pa Don Airey. Bobne še vedno muči Ian Paice, basist je Roger Glover, dežurno kričalo pa Ian Gillian. Zaradi visoke starosti (okoli 60 let) in menjave članov naša pričakovanja pred koncertom niso bila zastavljena preveč visoko. Zaradi starega vokala

slovite pesmi »Child In Time« že več kot 10 let ne izvajajo več.

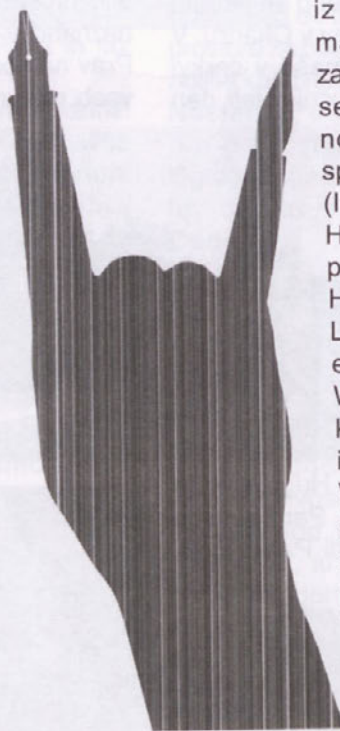
Predskupina so bili The Pretenders. Pevka je sicer pokazala zelo dobre glasovne sposobnosti, vendar je bil odziv publike mlačen. Vsi so seveda čakali na Deep Purple, ter začetek uvodne pesmi »Highway Star« (himne bikerjev in rokerjev) pozdravili z burnimi ovacijami. Koncert je tekel gladko, večina repertoarja pa je bila

iz starih Purplov, manjkale so pesmi z zadnjih 4 albumov - razen seveda dveh pesmi z nove, dobro sprejete speštanke »Bananas« (I've got your number, Haunted). Med drugim pa še: Pictures Of Home, Speed King, Lazy, Perfect Strangers, Smoke On The Water, Space Truckin', kot dodatek pa še Hush in Black Night.

Vzdušje je bilo kot se spodobi, ter poslušalci zadovoljivo kultivirani, posledično ni bilo veliko drenjanja in prerivanja. Sicer so obstajale izjeme: npr. neki "Lah", ki se je pod vplivom rujnega iz

neznanega razloga spravil na bližnjega varnostnika. Slednji do ubogih na duhu ni bil razumevajoč. Pri skandiranju so bili še posebej zabavni jezični Italjani, ki so namesto [Dip Prpl] kričali [Dip Parpol].

Na naše globoko razočaranje se je koncert končal že po uri in pol –

vnebovpijoča nesramnost. Nekateri najbolj zagreti fani so od vsega hudega dobili neustavljivo željo popraskati se z jezikom po obeh kornolcih hkrati.

Suma sumarum: Starosti navkljub

je vokal presegel pričakovanja, po Blackmoru in Lordu željni fani pa so morali priznati, da nova člana le nista tako slaba. Torej, 5.12. bo taisti ansambel gostoval v Hali Tivoli. Se vidimo pod odrom!
Aljoša Masten, 4.a

Siddharta začarala Ajdovščino

V dokaj večernih urah se je 24. oktobra 2003 v veliki dvorani ŠRC Police zgodilo nekaj, kar bo, oziroma zagotovo je, ostalo v spominu dva tisočim zelo mladim, mladim in malo manj mladim iz cele Vipavske doline. Ta nekaj pa je bil koncert, lahko bi rekli najpopularnejše, mogoče celo najkvalitetnejše glasbene skupine v Sloveniji – S i d d h a r t e.

Že okrog šeste ure zvečer so se ljudje zbirali pred vhodom v ŠRC Police. Varnost je bila še posebej poostrena, vendar samo na začetku, saj je bilo ljudi preveč, da bi lahko varnostniki brez gneče spuščali ljudi naprej, zato so preiskovanje

pa njihovo nestrpnost še povečala. Okrog desete ure so člani skupine Siddharta končno zasedli svoja mesta na odru in ... čarovnija se je začela! Občinstvo je bilo navdušeno in je odreagiralo na vsak gib skupine. Mogoče so zvok in toni, ki so jih člani skupine dobesedno metali ljudem, ti pa so jih hlastno požirali z očmi, ušesi in nasploh s celim telesom, mogoče sta pritisk množice, da si kar poletel k odru, in sam nastop ter karizma članov, prepričali vsakega skeptika, ki je samo iz gole

radovednosti prišel na koncert. Občinstvo je ostalo brez besed ... samo glasba je še ostala ...

Zanimivo na koncertu je bilo tudi to, da so občinstvo

sestavljale različne starostne skupine; od mlajših osnovnošolcev, ki so svoj prostor zasedli na tribuni skupaj s svojimi starši, od dijakov in študentov, ki so večinoma razgrajali pod odrom in malce starejših ljudi, ki so se ravno tako prepustili toku glasbe.

Koncert se je končal malo pred

polnočjo, ljudje pa so si še ob odhodu požvižgavali in mrmrali napeve skupine Siddharta.

Koncert je pustil neprecenljiv vtis in

spominčke, ki jih bomo vsi radi podoživljali.

Maja Andlovic, 2.a

Od Siddharte se zvrti

V soboto 13. septembra je na centralnem stadionu za Bežigradom v Ljubljani nastopila, zadnje čase najbolj popularna slovenska rock zasedba, Siddharta. 30 000 glava množica, je pričarala nepopisno vzdušje, piko na i pa so dodali še simfonični orkester RTV Slovenija in plesalci plesne šole Kazina. Presenečenje je bilo popolno.

V soboto se je začelo. Prav zares. Okoli štirih popoldne sva se veselo odpravili na koncert v Ljubljano. Ko smo po manjšem zastoju na cesti prispeli, so bile ulice polne ljudi, ki so hiteli na stadion. Nestrpnost je naraščala, saj sva morali na prehod čez cesto čakati pol ure! Prerinile smo se skozi gnečo pred enim izmed vhodov, kjer nama je prvi varnostnik najprej pregledal, če imava ponarejene vstopnice, druga dva pa sta nama pregledala nahrbtnika in nama zaplenila platenke z vodo, ker naj bi bile prepovedane. Tako sva ostali brez pijače.

Prihod na stadion je bil

veličasten. V prvih vrstah se je nabralo že veliko ljudi, zato sva se hitro odpravili v »boj za preživetje«. Nekako nama je uspelo, da sva se znašli nekje v peti vrsti in se tako predali objemu množice.

V takšnem stanju, ko sva imeli prostora za kakšnega pol kvadratnega metra, sva na miru stali dve uri. Dolgi uri čakanja sta nama omilila dva mladeniča, s katerima sva

se pogovarjali, ko sta na oder končno prišla raperja, Plan B, s plesalkami. Prikazali so tudi prvine »break dancea«, a nas na žalost niso preveč

navdušili, ker smo varčevali z energijo. Ena ura petja in plesa je hitro minila, sledil pa je »techno party«, kjer je nastopil trenutno najbolj uveljavljen DJ na slovenski sceni,

Umek. Zvoki elektronske glasbe, so nas dobro predramili, še posebej je bilo zanimivo, ko smo na dvignjenih rokah držali velikansko zastavo naše države in se tako počutili kot v pravi diskoteki. A ker je spodaj zmanjkovalo zraka, smo jo v sili raztrgali.

Ob pol devetih, ko se je že dobro stemnilo, se je napetost stopnjevala, saj smo vsi živčni opazovali premikanje kazalcev na uri.

Prihod simfonikov je povzročil bučno vreščanje in kmalu za njimi je prišla skupina Siddharta v spremstvu plesalcev z baklami.

Prva skladba je naznanila udaren začetek in prepustili sva se glasbi. Ob petju, skakanju in plesu so bile vse

skrbi pozabljene.

Ta koncert je bil prva živa predstavitev nove plošče, toda igrali so tudi stare uspešnice. Vsako

skladbo posebej so odplesali plesalci plesne skupine Kazina, katerih plesi so se zelo ujemali z besedili pesmi. A ker so bili na desnem stranskem odru, sva jih videli le po

ekranu. Svojo nalogo so opravili zelo dobro.

V sredini koncerta je na oder prišel slavn Vlado Kreslin in skupaj s Siddharto zapel pesem Od višine se zvrtil. Med pesmijo je Vlado skočil z odra v množico ljudi. Kar nekaj časa je trajalo, da se je vrnil nazaj, ker je v gneči izgubil klobuk. Kdove, kdo si ga je vzel za spomin.

Med udarjajočimi komadi, pa so prišle na vrsto tudi nežne balade, kot prava sprostitev naših mišic in ohladitev razgretih teles. Skladbo Orion Lady so izvedli le simfoniki v spremstvu naših prelepih glasov. Prireditev se je bližala koncu in misliva, da sta dve uri prehitro minili.

A zadnja pesem, Apokalipsa, je v nas premagala vse tegobe. Bila je pravi užitek za vse čute, saj smo ob koncu doživeli veličasten ognjemet. Skupina Siddharta se je med drugim najbolj zahvalila nam, zvestim oboževalcem, ker naj bi bili »fenomenalni« (pa še res je). Pevec Tomi je ostal brez besed, kajti dejal je da, »Če bi na svetu obstajala beseda, ki označuje naj, naj, naj-najboljše, bi bila ta beseda za vas!« Pod vtisom izrečenega sva

zasanjano odhajali s stadiona. Sanjarjenje je prekinila močna žeja, saj sva bili popolnoma izsušeni. S plastenko vode sva se tako spet vrnili v realnost in »mega žur« je ostal le še živ spomin . . .

Za vse tiste, ki se dogodka niste udeležili, naj vas potolaživa, da bo koncertna turneja potekala po veliko krajih v Sloveniji. Tukaj je nekaj najbližjih:

- 3.10.2003 Koper (Dvorana Bonifika)
- 24.10.2003 Ajdovščina (Športni center Police)
- 14.11.2003 Šempeter pri Novi Gorici (HIT Športni center)
- 29.11.2003 Sežana (Športna dvorana)
- 26.12.2003 Anhovo (Hala Salonit)

Pripravili: Teja & Polona

SIDDHARTA

Lep pozdrav vsem, ki prebirate Iskre. Rada bi vam predstavila malo zgodovine zelo uspešne slovenske skupine Siddharta, ki jo, domnevam, vsi poznate.

Skupina je nastala leta 1995. Sestavljali so jo samo štirje člani: Tomi, Boštjan, Primož B. in Primož M. Primož M. na žalost ne sodeluje več s skupino. Novonastala skupina je preigravala predvsem skladbe različnih ameriških rock zasedb, kar je običajno za vsak na novo nastali bend. Ena prvih njihovih avtorskih pesmi nosi naslov Stipe. Leta 1996 je skupina posnela prve demo posnetke, pridružil pa se ji je še en član – saksofonist Cene. Naslednje leto so fantje nastopili v znanem ljubljanskem klubu K4, sodelovali so na koncertu obetavnih glasbenih zasedb, imeli pa so tudi svoj prvi nastop na televiziji. Skupina je postajala vse bolj slavna, pridružil se jim je še pianist Tomaž. Njihov prvi al-

bum z naslovom ID jih je dokončno postavil v ospredje. Nastopi po Sloveniji so se kar vrstili, sledili so intervjuji ... Kot zelo obetavna skupina so podpisali pogodbo z Multimedia records, preko katere so še istega leta jeseni še enkrat izdali ploščo ID, dodali pa so še svojo prvo skladbo Stipe (tudi začetne pesmi so važne, a ne?). Posneli so še spot za svojo veliko uspešnico Pot v x. Kmalu

so se pokazali zelo obetavni rezultati njihovega dela. Na slovesni prireditvi Viktorji so predstavili pesem Lunanai, skupaj s slovenskim rockerjem Vladom Kreslinom, s katerim so pozneje sodelovali še pri eni uspešnici. Kmalu za tem so dobili zlatega petelina za najboljšega debitanta, najboljši rock album in album nasploh. Za prodor leta so dobili tudi bumerang, ter dvakrat zapovrstjo

petelina za najboljšega izvajalca. Leta 2002 so dobili viktorja, saj so s svojim novim uspešnim albumom Nord dokazali, da so zelo uspešna skupina. Ker smo še vedno v letu 2003 in upam, da vam zato letošnji uspehi Siddharte še niso odšli v pozabo, sem se odločila, da o tem letu napišem le to, da je to leto za skupino skoraj neponovljivo.

Neznana

Slovenska glasbena scena!

Slovenska glasbena scena je že stara stvar, veliko govorjenja je že bilo, kdo bi se moral počasi umakniti, kdo ne ... V tem članku ne bom govoril, o tem, kdo bi se moral umakniti, ampak, kdo sploh ne bi smel priti.

POP

Pop je ena izmed glasbenih zvrsti, ki se vedno bolj uveljavlja pri nas. Predvsem pri mlajših generacijah. Sebastian, Game over, Bepop, Unique, ... so glasbene skupine, ki uničujejo, ne samo slovensko pop sceno, ampak tudi glasbeno sceno nasploh. Težava pri popu je, da tekst nima nobene vrednosti. Da, na začetku so govorili ljubezni, a sedaj, ko je tema že obdelana, ne vedo več, kaj bi še peli. Zato nastajajo skladbe, kot so Lokomotiva, ... Najbolj sta pop pokvarili oddaji Popstars, sedaj pa še Idol. Že tako ali tako je popa na slovenski glasbeni sceni preveč, oni

pa ga ponujajo še več. Sicer pa ni ves pop zanič. So pop skupine (vsaj osebno jih štejem pod pop), ki so dokaj v redu. S tem mislim Čuke, pa tudi kakšne druge. Včasih so bili pop rockerji Pop design. In tako naprej. Žalostno je le to, da stare dobre skupine razpadajo, na sceno pa prihajajo nove, ki so kvalitetno slabše.

ROCK

Tudi o rocku se da na veliko pisati. Zadnjič sem nekoga vprašal, katera

rock skupina mu je najboljša. In odgovoril mi je Siddharta. Vendar če mene vprašate, Siddharta ni rock skupina. Vsaj po zadnji plošči sodeč je Siddharta postala navaden metalski bend. Vse prevečkrat pa pozabljamo legende na naši rock sceni, npr. Big foot mamó. Oni so za razliko od Siddharte ostali pri svojem načinu igranja in zato so bolj rockovski kot Siddhartovci. Seveda so tukaj še drugi bendi, starejši ali mlajši, boljši ali slabši. Vendar se moramo zavedati, da bosta enkrat tudi Siddharta in Big foot mama zveneli že rabljeno. Takrat pa bomo začeli iskati nekaj novega. In če malo pogledamo po slovenski rock sceni, kaj je tisto novo??

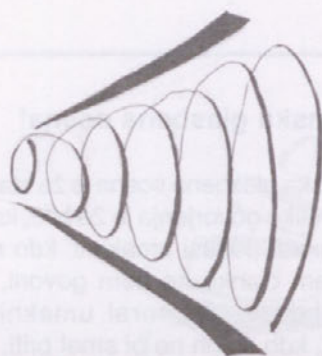
RAP

Rap je za razliko od popa in rocka, ki sta v zadnjih letih malce nazadovala, doživel velik preobrat. Po Alienu se je na sceno primajal Klemen Klemen. Sledil je še 6 Pack Čukur. In pa seveda Jose, ki se mu je kasneje pridružil še Murat. Vendar pa slovenski poslušalci preveč mislimo le na slednja dva. Na sceni so še manj znani, a vseeno kvalitetni, npr. Plan B, Sami norci, ... Mislim,

da je potrebno dati njim tudi malo prostora.

Kaj še mladi poslušajo?

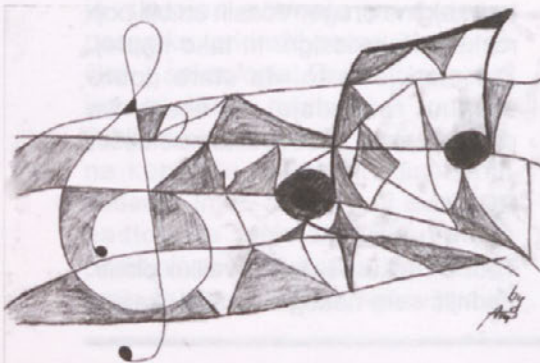
Tako, opisal sem tri glasbene zvrsti, ki jih mladi na območju Ljubljane poslušajo. Kaj pa druge glasbene zvrsti? Rave (ki sicer ni glasbena zvrst, ampak le skupno ime za tehno, house), je v zadnjih letih doživel razcvet v Sloveniji. K temu sta

predvsem pripomogla dj Umek in pa Valentino. Počasi se razvija tudi reagge, vendar zelo počasi. Mislim da je v Sloveniji zelo malo ustvarjalcev, ki se z njim ukvarjajo, vsi ga raje poslušajo. Potem so tu še pank-rockovci Zabljučena generacija, Pa metalci Leibach, ...

Takšna je približna slovenska glasbena scena. Dobri odhajajo (npr. samo Pero Lovšin in Pankrti), novi pa prihajajo v slabi obliki ali pa jih sploh ni!

Matevž Vidmar, 1.b

Intervjuji

ROXON

Roxon je mlada, dobra 3 leta stara rock skupina. Sestavljajo jo Nejc Božič (bobni), Matevž Červ (kitara), Martin Božič (bas) ter Aleš Pelhan (vokal in kitara).

Kako se počutite, ko na reklamnih letakih vidite ime svoje skupine?
Fajn!

Kdo v vaši skupini piše besedila?
Aleš je kriv za vsa besedila in melodije.

Kako nastaja vaša glasba?

Najprej si Aleš izmisli besedilo ali melodijo, na vajah nam svojo idejo predstavi, potem na tej ideji gradimo naprej.

Kaj je glavni vir nadiha?

Hmmmm.Odvisno. Slaba izkušnja, jeza do okolja, družbe ali nekaterih ljudi, pa tudi domišljija.

Vam mnenje poslušalcev pomeni veliko?

Da, če naše delo pohvalijo, če pa

naše delo kritizirajo, se ne menimo zanje.

Se navdušujete samo nad rockom ali so vam všeč tudi druge glasbene zvrsti?

Večinoma rock pa tudi heavy metal ni slab.

Imate med priznanimi glasbeniki kakšne vzornike ali bi radi ustvarjali popolnoma samosvojo glasbo?

Želimo ustvarjati avtorsko glasbo, všeč pa so nam rock bendi - predvsem iz osemdesetih in devetdesetih, pa tudi kakšen nov.

Kakšno je vaše mnenje o skupinah, ki so samo lutke v rokah svojih založb?

Če ti založba narekuje, kakšno glasbo moraš ustvarjati, v glasbi ne izražaš samega sebe. Globoko, kajne?

Kako gledate na prihodnost slovenske glasbe?

Mislimo, da ne bo slabo. Za Slovenijo je itak vse dobro.

Roxon vam sporočajo, da bodo še naprej delali svojo glasbo in upali, da bo čimveč ljudem všeč ter vas lepo pozdravljajo.

ROBERT ROLIH

Sašo Murgeli in Robert Rolih izvajata duhovno ritmično glasbo. Njuna besedila temeljijo na Svetem pismu in na različnih modrostih. Pri duhovni glasbi gre največkrat za popularno glasbo. V njunem primeru pa gre za zvrst rocka in popa s primesmi jazza. Rečemo pa lahko tudi, da sta Sašo in Robi že zelo znana. Izdala sta svoje tri albume.

Kdaj ste se prvič navdušili nad glasbo - kdaj se je vse začelo?

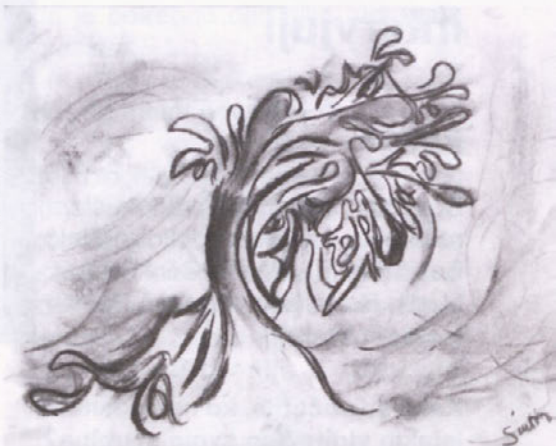
Bilo je še v osnovni šoli - v osmem razredu. Nekoč sem pri stricu videl njegovo kitaro in ta me je prav prevzela. Nato sem jo začel igrati in...

Kje pa sta se s Sašem prvič srečala?

S Sašem sva se srečala v majhni vasi Biljana v Goriških brdih. Jaz sem takrat igral kitaro, on pa me je slišal in mi predstavil svojo pesem. Tako je nastalo najino prijateljstvo.

Kako sta se odločila, da bosta skupaj prepevala?

Ko mi je Sašo predstavil svojo pesem, mi je bila zelo všeč. Nato sva začela skupaj igrati kitaro in ob tem prepevati. Nikoli si nisva mislila, da bova prišla tako daleč. Najin prvi koncert je bil v okrepčevalnici teološke fakultete. V tej okrepčevalnici je bilo 30-40 najin prijateljev. Tam sva tudi prvič predstavila svoje pesmi, občinstvo pa se je zelo lepo odzvalo. Med občinstvom je bil tudi najin menedžer Miha, ki je bil zelo presenečen. On je

zadeve spravil naprej in tako je prišlo do prvega albuma, nato še drugega in tretjega.

Kako pa se pride do albuma?

Najprej nastanejo pesmi ali pa vsaj ogrodje za pesmi (dva vokala in dve kitari). S tem narediva demo posnetek, ki ga posredujeva aranžerju. On v najino pesem postavi vse ostale inštrumente. S Sašem dobiva to v roke in ko preposlušava, dava svoj komentar. Nato greva v studoi, kjer snemava pesmi. Najprej se posnamejo inštrumenti - instrumentalna podlaga. Potem posnamejo vokale in back vokale (spreminjevalne vokale). Producent pa opravi 'miksanje'. Zadnji korak pa je mastering - nivoji vokala se uredijo. Potem presnameš na master, ki se razmnožuje. Album Danes ima naklado 1000 zgoščenk in 300 kaset.

Zakaj Danes?

Danes je naslovna pesem - vodilna misel. Nekoč sem v neki knjižici prebral: »Danes je prvi dan preostanka tvoje življenja.« Ta misel

se mi je zdela zelo optimistična. Ko sem nekega dne vklopil računalnik, nisem vedel, kaj bi pravzaprav na njem počel. Pogledal sem na uro in se spomnil tiste misli. Zavedal sem se, da je vsaka sekunda dragocena. Tako nekako je nastajala pesem.

Kako bi opisali vajine pesmi? Zakaj taka besedila?

Piševa to, kar živiva. Midva sva kristjana v povezanosti z Bogom. Najine težave, misli, pa tudi odnose z Bogom izražava v pesmi. Le potem pesem pridobi neko težo in le takrat nagovori človeka. Pesmi pišem, ko se v meni nekaj »kuha« in to izrazim v pesmi. Večkrat vzamem kitaro v roke in brenkam...

Besedilo Gospode je nastalo v treh minutah, medtem ko so ostale pesmi za nastanek potrebovale več časa.

Katera je vaša najbolj priljubljena pesem?

Najbolj priljubljena ... Ne upam si reči. Nobene ne morem dati na prvo mesto. Vse imajo svoje ozadje, zato mi je vsaka po svoje všeč. Zelo ponosen sem na pesem Gospode, ki je nastala res pod »močnim deževjem«.

Kako pa koncerti?

Imela sva že ogromno koncertov. Predvsem so bili to koncerti v dvoje. Pri mladinskih skupinah sva imela manjše koncerte brez ostalih članov benda. Saj res, pozabil sem povedati, da imava bend. Člani so: bas - Samo Kališnik, klaviature in vokal - Mateja Kališnik, bobni - Anže Smolnikar. Decembra 2002 smo imeli večji koncert na teološki fakulteti, ki je bila

polna. Za naprej pa bova sodelovala na prireditvi Klic dobrote v Celju. Tam bova zapela pesem Sveti angel s skupino Mlada srca.

Kako pa sta se počutila v Stični, med tako veliko množico ljudi?

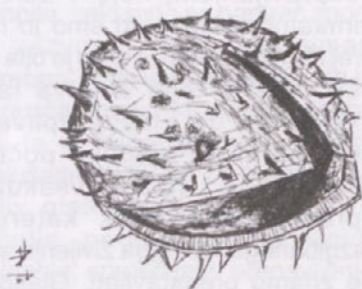
V Stični sva bila že pred tremi leti s skupino Nova zapoved. Takrat smo pripravili celotni program od zbiranja - na začetku, pa vse do predstavitvenega koncerta. Letos je bilo zelo fino. Predstavila sva nov album Danes, ki je bil zelo lepo sprejet.

Ste imeli kaj treme?

Treme nimam več. Obstaja pa nek občutek, da si želiš biti čim bolj kvaliteten in množici jasno predstaviti stvari.

Kdaj pa vadite?

Vadimo, ko se dogovorimo. Vsi imamo neke obveznosti. Jaz sem vzgojitelj v dijaškem domu ŠGV, Sašo je kaplan v Ilirski Bistrici. Člani benda pa so še dijaki oziroma Mateja je že študentka. Dobimo pa se kakšno soboto v Nevljah pri Kamniku.

Ob poslušanju vajinega novega albuma se najbrž vsakega na poseben način dotakne pesem BODI TO, KAR SI. Kako je nastala ta pesem?

To pesem je napisal Sašo. Sašo ima takšno službo, da ljudje prihajajo k njemu na pogovor. V tistih trenutkih se počuti kot postaja: ljudje pridejo, se okrepčajo in gredo. Tako je nastala misel: jaz sem le postaja v življenju mnogih src.

Velikokrat pa si ljudje na obraz nadenejo maske, da bi bili drugim podobni. Kljub temu da jih ljudje občudujejo, so nesrečni, prav zato ker niso to, kar so. Človek je dejansko

srečen, ko je to, kar je, ko zna sprejeti svoje talente in svoje slabosti. Konec koncu smo vsi nepopolni -BODI TO, KAR SI.

Kaj je skupno vsem vajinim pesmim?

Vse so osebnoizpovedne. V najinih pesmih izveš mnogo o naju. Kdo sva, kaj živiva, kakšne so najine težave in kako jih rešujeva. Vedno podava osebnoizpovedni vidik.

Kaj bi povedali vsem dijakom naše šole?

Bodite to, kar ste in vedno začnite znova - danes.

Nikolina Bilavčič, 1.b

Glasba tako in drugače

Zapel mi je na na na na na

Gotovo se vsem večkrat zgodi, da si med pomivanjem posode, pospravljanjem, hojo v šolo, ... mrmramo skladbo, ki smo jo malo prej slišali po radiu in nam je bila tako všeč. Že iz tega dejstva lahko sklepamo, da glasba vpliva na človeka in na njegovo počutje. Glasba je naša vsakdanja spremljevalka, brez katere si razgibanega, polnega življenja sploh ne znamo predstavljati. Glasba je človeka že od nekdaj spremljala v veselju in žalosti, v sreči in nesreči

in lahko rečemo, da se s pričetkom zgodovine človeštva, pričenja tudi glasba. Dejansko je glavna funkcija glabe prav vplivanje na čustveni svet poslušalca. Glasba odpira posamezniku svet višjih kulturnih potreb, ga osvešča za umetniške

vrednote in ekologijo zvočnega okolja ter mu razvija kritičnost in estetsko občutljivost.

Ljudje pa smo si med seboj različni, zato eni prisegamo na to, drugi na drugo zvrst glasbe.

Zanimiva je povezava rock glasbe in krščanstva. Rock je lahko način, kako izpoveš vero. Torej tudi v kristusa. Mnoge pesmi aleksandra ježka so odličen primer krščanskega rocka.

Taka pesem mora človeka zgrabiti od znotraj, ne samo na površini. Vendar pa krščanska vsebina še ne pomeni, da je pesem tudi glasbeno dobra. Krščanski hard rock lahko postane enako nasilen kot posvetni. Potrebno je ujemanje med prenašalcem in sporočilom – kričanje in navdušenje za smrt v death metalu zagotovo ne more oznanjati vstalega kristusa.

Poglejmo si učinke nekaterih zvrsti glasbe:

- Pop: vzbuja pozitivne in optimistične občutke, ki pa niso zelo globoki
- Dance: hiter tempo in ponavljanje imata precejšen učinek na telo poslušalcev: povečata se srčni utrip in krvni pritisk, nastopijo tudi hormonski odzivi (npr. Več adrenalina v krvi)
- Jazz: v nasprotju z zgornjimi zvrstmi, ki so stimulirajoče, nas poslušanje jazza sprošča. Nepredvidljivost tovrstne glasbe v poslušalcu prispeva h kreativnosti in spontanosti.

Izdanih je že veliko plošč, ki z blagimi ritmi in nežnimi zvoki pripomorejo k sprostitvi. Telo se na

prijetne in umirjene zvoke odziva tako energetsko kot fizično. Glasbena energija okrepi organizem, omili bolečino in naj bi zmanjšala tudi depresijo, pa še misli naj bi bile bistrejše. Vas mučijo nemiren spanec, glavobol, depresija, psihična preutrujenost? Imate veliko srečo, da ste se odločili za branje tega članka! Čestitam! Ponujam vam nanmreč rešitev:

Za začetek si je potrebno izbrati ustrezen prostor. V prostoru si morate najti mesto, kjer se boste lahko resnično sprostiti in predali glasbi. Za to je morda še najprimernejši naslanjač. Poskrbite tudi za to, da vas med poslušanjem glasbe, ki ste jo izbrali, ne bo nihče motil. Priporočljivo je, da v sobi ni telefonov. Mobilnega pa raje izklopite, zelo rado se namreč zgodi, da zazvoni, ko je to najmanj potrebno. Nato vam ostane le, da se prepustite zvoku in vsebini glasbe, tudi ta ni nepomembna. Glasbo poslušajte od 20 do 25 minut.

Vpliv glasbe na rapoloženje in počutje poteka v treh delih: umirjanje, sproščanje, prenavljanje. Vpliv glasbe na počutje je lahko torej različen, odvisno od tega, kakšno

glasbo poslušamo. Mnogi izbirajo, katero zrst bodo poslušali, glede na trenutno razpoloženje. Velja pa, da se ob glasbi, ki nam je všeč, sprostimo in umirimo.

Torej nikar ne oklevajte! Sezite po svoji najljubši zgoščenki in si zavrtite skladbo, ki vam je všeč! Pa bodite

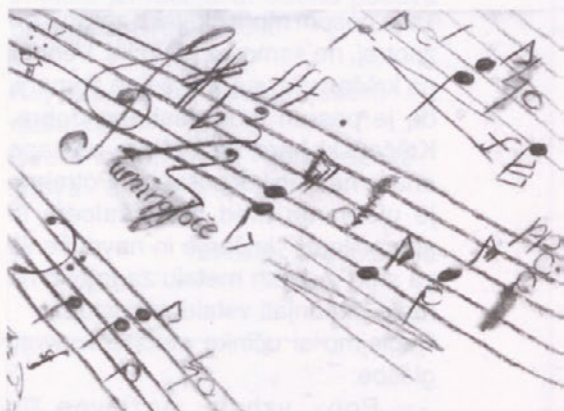
pozorni tudi na svoje vokalne sposobnosti, da ne izzovete neprijetnih reakcij iz okolice!

.....v hipu sem bila zaljubljena, potem pa malo zmedena, ker ona je prišla na na na na na.....

Tr, 3. C

GLASBA V MENI

Pa-ram-pam-pam, ta-ta-ta-ta, pst-pst-pst, ...nova pesem, nova občutenja, kar ne gre mi iz glave. Ponovno doživljam ... znova sem tam med mnogimi drugimi, sedimo z nogami trdno na tleh, hrbet vzravnan, ravnokar opravljeno opevanje nam je ogrelo glasilke in razgibalo prepono. Že čakamo, kaj nam je novega, morda težkega, najverjetneje zanimivega pripravil naš vodja. Zborovodja, to je človek, ki s svojim znanjem in izkušnjami vodi zbor, ga pelje preko nezvenečih disonanc in zvenečih akordov, tisti brez katerega zbor ne obstaja in istočasno tisti, ki brez zbora nima svojega imena, je lahko le solist. Nekje sem slišala, da je nekdo rekel kakšno moč ima zborovodja, da lahko samo s konicami prstov istočasno iz petdesetih grl potegne enak ton, z manjšim kremženjem obraza pa izrazi vse tiste p, pp, f, ff, mf, kljunčke in strešice nad notnim črtovjem ... Vsi ga imamo radi, ker ima pogum, da pove kje smo »zarili« in kaj je bilo dobro, se z nami nasmeje ob čudnem cviljenju še ne naučene skladbe in

razjezi, razmeče naokrog liste z notami, udari po tipkah pianina, da te pribije na stol, brez obotavljanja pripraviš glavo, usta, glasilke, jezik, oči, zobe, prepono, pljuča, ...

Zvok ... nekaj se je oglašča ... da, to smo mi. Poslušáš in sprejemaš kot radar, si del celote, ki skupaj lahko ustvari nekaj, kar bo v zadovoljstvo poslušalcem in zboru samemu. Vsak posebej ve, da brez njegovega piska ali groma ta zbor ne bo zazvenel, tako kot zveni sedaj, ko je tu on.

Tudi v zboru moraš biti egoist, sicer te ni, enostavno se izgubiš. Ne smeš pa izstopati, ker za to obstajajo skladbe s solisti.

Ah, idealne vaje ... Krajši opis dogajanja na naših vajah bi izgledal

tako nekako: tam v kotu nekaj šepetajo, za menoj se učijo, na levi soseda spi, na desni mi nekaj pripoveduje. Zanimivo, kajne? Nekaj pa nas je takih, ki bi radi delali, se kaj naučili, uživali v izvajljanju različnih zvokov iz naše globine. Veste kaj, naslednjič se situacija obrne na glavo in tudi tistim najbolj zagretim se ne da prav veliko.

Kadar sem med prvimi, pride iz moje glave tista misel: »Sem mogoče jaz nenormalna, ker uživam na vajah?!« Trenutek za tem pa pomislim, da niso vsi kot jaz, nimajo vsi teke želje kot

jaz. Biti samo enkrat na odru, sama, zapeti brez treme, tako, da bi vsi slišali, da imam glas in delam nekaj kar me veseli, navdihuje, razveseljuje ...

Glasba v meni in iz mene, prebijam se skozi vse neznanje glasbene teorije, žal mi je, ker sem zamudila vlak, ki je peljal do glasbene šole. Svojo veliko željo bom izpolnila in sedaj, ko sem to povedala vsem vam, imam veliko obveznost na glavi. Mi bo kdo pomagal?

Marija Prelec, 3. b

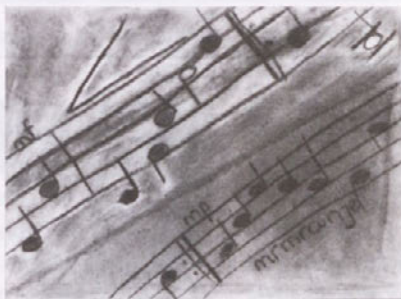
PETJE OB PAPEŽEVEM SREBRNEM JUBILEJU

Ob 25. obletnici izvolitve papeža Janeza Pavla II. je apostolski nuncij v Sloveniji Santos Abril y Castelló v torek, 21. oktobra, pripravil slavnostni koncert v ljubljanski stolnici. In kaj bi bilo to tako posebnega za našo šolo? Verjetno bolj malo,

če ne bi na tem koncertu nastopil tudi naš mešani pevski zbor pod vodstvom Loredane Sajovic (in ob skrbnem spremljanju profesorja Vovka), za instrumentalno spremljavo pa je poskrbel prof. Anton Potočnik.

Že v začetku šolskega leta smo

škofijci izvedeli, da bomo imeli priložnost pokazati svoje pevske sposobnosti pred vso elito škofov in tudi politikov. Nihče si ni prav dobro predstavljal, kako naj bi vse skupaj izgledalo, je pa zvenelo kar zanimivo.

Seveda se je bilo treba na nastop tudi pripraviti, pri tem pa smo kar lepo porabili star repertoar. Po sili razmer je bilo tudi nekaj sprememb, tako da smo na koncu odpeli tri skladbe. Prva je bila na papeževo

besedilo o ljubezni uglasbena skladba, katere avtor je prof. Igor Hodak. Še pri eni pesmi je imel prste vmes naš profesor in sicer je bil to profesor Vovk (pisec besedila), pesem pa Božična noč. Kot zadnja iz repertoarja je prišla na vrsto Marija pomagaj nam. Da pa smo se vsega tega naučili, nam je šola prijazno

odstopila termin za vaje tudi sedmo šolsko uro. Splača se biti pri zboru! V torek popoldne pa smo se lepo odpravili proti Ljubljani. Najprej smo imeli preizkušanje prostora v stolnici, nato v sosednjem župnišču pevske, potem pa je bilo že treba počasi oditi v cerkev. V zakristiji smo še ujeli pozdravni govor nuncija, takoj za tem pa pogumno zakorakali v mrzlo stolnico. Verjetno je bilo prvo, kar je vsak videl, elitna naveza nuncij, Kučan, Rode in še ostali slovenski škofje v prvi vrsti. Med stanjem na stopnicah pred oltarjem pa je bilo moč opaziti še Andreja Bajuka, Marka Pogorevca, cel kup veleposlanikov, pa seveda naša spremljevalca g. Vovka in g. rektorja. Zapeli smo naše tri pesmi, vmes pa je pel še operni pevec Marko Fink. Prav zanimivo je bilo gledati, kako visoki politični predstavniki spremljajo operne arije. Opazili smo, da je pri našem nastopu

g. Kučan le pokazal malo več življenja v sebi in celo dvignil pogled na naš zborček ... Potem pa je bilo kar kmalu konec našega nastopa in s sprehodom mimo zgoraj omenjenih gospodov smo vsi veseli pozdravili naše bunde v zakristiji. Po krajši pogostitvi (beri sendviči+sok+pecivo), obisku škofa Jurija in debati z nekaj bivšimi škofijci, smo se počasi spet odpravili proti Vipavski dolini. Seveda pa smo bili dovolj upeti za pevsko podlago vožnji.

Za konec pa le še to. Z našim prvim letošnjim nastopom smo bili prav zadovoljni. Še posebej je treba pohvaliti naši solistki Andrejo in Kristino, pa seveda našo zborovodkinjo in ostale sodelujoče ... in pa seveda nas, ki smo sploh in oh fajn.

Helena Rebek, 4.a

Moč glasbe

Vsi vemo, kako močan vpliv ima glasba na vsa živa bitja. Znanstveniki v zadnjih desetletjih te pojave podrobno preučujejo. Krave, ki so v hlevu poslušale klasiko, so dajale boljše mleko, rože v hiši so bujno rasle ... Kakšen pomen pa ima v našem življenju, vemo in občutimo vsi.

Glasba je obstajala mnogo milijonov let pred prvimi človečnjaki. Izumila jo je narava in ne človek, a jo je ta še obogatil. Veter, voda in raznovrstne

živali, vsi skupaj tvorijo čudovito glasbo. Ritem vsemu temu pa daje ciklus letnih časov. Opazovanje vsega tega je človeka močno presunilo, očaralo in temu se je hotel zblížati. Pričel je

ustvarjati glasbo in risati po stenah jam. Postala mu je neločljiva spremljevalka vsakdana. Najmočnejši pomen je imela gotovo v verovanjih, raznih obredih in skrivnih šamanskih ritualih, kar se dokazuje v zadnjih odkritjih. Vsi poznamo slovito jamo Lascaux v Franciji. Njen sistem je dolg več kilometrov, a stenske poslikave so samo na enem območju. Tu so tudi odkrili ostanke bobnov in ponatančnih meritvah ugotovili močno akustiko. Iz tega sklepajo, da je bilo svet kraj šamanov za razne obrede. Najpogosteje so bili to ljudje, ki so bili bolj nagnjeni k padanju v trans kot ostali. V

takem psihičnem stanju naj bi doživljali razna videnja in sporočila glede določenih problemov, ki so jih pestili. V Afriki poleg številnih drugih ljudstev trans še vedno prakticirajo Grmičarji iz Kalaharija. V transu se naučijo neke pesmi, ki jo kasneje uporabljajo pri obredih zdravljenja. Sicer pa sta glasba in petje vedno spremljala žetev, setev, pogrebe in skratka vse dogajanje v vsakdanjem življenju. Nekatera glasbila so bila uporabna celo pri lovu, saj so z njimi oponašali živali za privabljanje.

Izredno zanimivo lastnost pa ima pihalo didgeridoo ali yidaki, prastaro glasbilo avstralskih staroselcev. S svojim presunljivim zvokom naj bi

imel močne zdravilne učinke na igralca in poslušalca. To je dokazano z natančnimi študiji predvsem s pomočjo Kirlianove fotografije človekovega energijskega polja (avre). Tako imenovana didge zvočna masaža naj bi blagodejno vplivala na poslušalčev živčni sistem ter uravnovešala avro in tako odpravljala razne blokade in neravnovesja, ki jih povzročata predvsem stres.

Didgeridoo je bil glavno glasbilo v Sjnskem času staroselcev, a so ga lahko igrali le moški, saj naj bi obstajala nevarnost, da ženska ob igranju lahko zanosi. A so to vseeno počele na skrivnih krajih, brez vednosti moških.

Zanimivo je, da staroselci nič ne vedo o kakem zdravljenju z didgem. Možno je, da se je to znanje izgubilo, kot številna druga ob kolonizaciji in podjarmljenju ali pa zahodnjakom zaenkrat še nočejo izdati vseh svojih skrivnosti.

Presunljiv je bil preizkus didgeridoo terapevta na velikih mačkah v živalskem vrtu. Ob igranju leopardu se je ta takoj približal mreži in se pričel nežno stegovati in obračati po tleh, kot to počnejo tudi vse naše domače mačke ob ugodju. Podobne odzive je doživel še z levi, pumami in tigri. Iz tega lahko sklepamo, da didge res oddaja neko pozitivno pomirjevalno valovanje, saj vemo, da

imajo živali mnogo občutljivejše zaznavanje kot ljudje.

S Kirliannovo kamero pa so raziskovalci prišli do novih zanimivih odkritij, povezanih s petjem; če človek zapoje, se avra poveča in zažari. Takoj po prvem vdihu in tik preden se loti nove vrstice pesmi; se iz avre razpršijo bliskom podobni, modro vijoličasti spreminjajoči se žarki. Ko poslušalci prisluhnejo pevcu, se njegova polje še bolj razširi. Široki loki svetlobe se od pevca širijo k poslušalcem in avre se staknejo. Ko se med pevcem in poslušalcem prelivajo čustva, iz njihovih polj nastajajo skupni liki. Po strukturi in obliki ti energetsko- zavestni liki ustrezajo skupnim mislim in čustvom

ter glasbi. Ob koncu pesmi, ko ljudje zaploskajo, se liki ločijo; aplavz deluje kot radirka, ki polje zradira in ga pripravi na novo stvaritev. Izvajalec in poslušalci se polnijo z energijo, ki jo podeljuje glasba. Nekaj te energije se ponotranji in premaguje ovire v telesu; nekaj je porabljenega za novo stvaritev.

Iz teh samo nekaj primerov vidimo, da je glasba gotovo eden izmed največjih fenomenov v našem življenju. Pomembno je, da jo veliko poslušamo in da nam daje novih moči za številne vsakdanje podvige. Torej, obvezno poslušajte glasbo, samo ne preneglas!!!

Miha Mihelič, 4.b

Anketa

Špela, Nikolina in Sara smo vam pripravile rezultete ankete, na katero ste odgovarjali.

- Tvoja naj glasbena skupina / izvajalec je ...
- Najboljša /-e skladba /-e?
Najboljši tuji izvajalec / skupina?
- Najboljši domači glasbeni izvajalec / skupina?
- Kaj meniš o domači glasbeni sceni?

Rezultati:

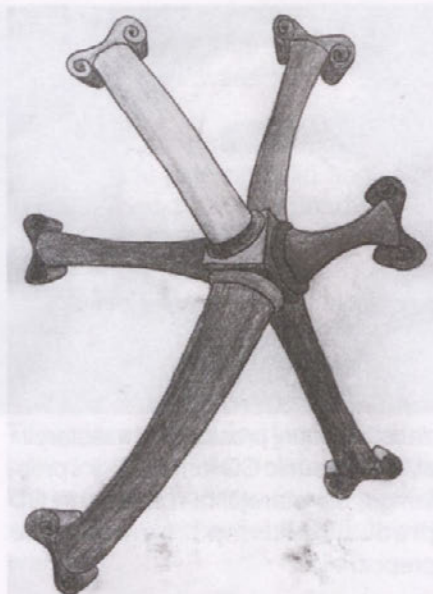
Ko smo pregledovale anketo, smo ugotovile podobnost med

odgovori posameznih razredov.

- Kaj ti pomeni glasba? Zakaj jo poslušáš?
- **Odgovori na prvo vprašanje so bili : za sprostitev, za zabavo, za užitek, glasba je naša duhovna hrana, na nas deluje zelo pozitivno, omogoča nam, da pozabimo na težave, povezana s šolo in ostalim svetom. Med najbolj smešne odgovore spada odgovor: za izgubljanje kalorij.**
- Katero zvrst glasbe poslušáš?
- **Na šoli so najbolj popularne zvrsti pop, rock, punk, rave, med vso to moderno glasbo se najdejo tudi osamljeni**

dijaki, ki poslušajo tudi klasiko.

- Najboljši izvajalec je Siddharta, sledijo ji mnogi drugi svetovno znani izvajalci glasbe, npr. : Cristina Aguilera , Shakira, Avril Lavigne, Brayn Adams, Robbie Williams, ...
- Na domaci lestvici kraljuje Siddharta, sledijo ji : Šank Rock, Big Foot Mama, Tabu, Murat & Jose, ...
- Najvec raznovrstnih odgovorov smo dobile na 4. vprašanje, saj je imel skoraj vsak ucenec svojo naj skladbo. Tu so primeri skladb, ki so dobile najvec tock : I belive I can fly, Rhitem and sex , Dirty, Feel, Ska8ter boy, Sexy, ...
- Nekateri dijaki so ze zdavnaj obupali nad slovensko glasbeno sceno, saj slovenske glasbene oddaje kar naprej ponavljajo ene in iste skladbe v razmaku nekaj dni. Mnogi med nami

menimo, da je treba slovensko sceno prenoviti, upamo, da bo prišlo vec novih skupin, podobnih Siddharti in bi želeli dvigniti slovensko glasbo na raven tuje glasbe.

Avtorice : Špela .Nikolina, Sara

Glasba in internet

Dragi bralci, z Vami želim biti poštena. Kot je izdal že naslov, boste brali o glasbi in internetu, vendar jaz nisem ne glasbenica in ne nevemkakšen računalniški strokovnjak. Zakaj torej pišem o tem? Ker sem uporabnica obeh, imam kot taka veliko povedati.

Povezava med glasbo in računalniki je omogočena z pretvorbo formatov (najbolj sloviti je mp3) zapisov glabse, ki ga »zastopijo« tudi računalniki. Zaradi težnje k kompatibilnosti imamo danes CD in DVD – playerje, ki lahko »berejo« tudi računalniške formate, kar kaže na zmago mp3-ja. Razlog je predvsem v tem, da računalniški formati glasbe

zasedejo manj prostora kot »zastareli« standardi audio CD formati. Edini problem je, da starejši hi-fi sistemi in CD predvajalniki mp3 formatov ne prepoznajo.

Vsi vemo, koliko stane CD, ki je na glasbenih lestvicah, in vsi vemo, da je to bistveno preveč za ciljno publiko glasbene industrije. Zgoščenke naj bi množično kupovali mladi, ki imajo okvirno od enajst do petindvajset let. Velika večina teh nima stalnega prihodka, za to kategorijo pa je značilna tudi iznajdljivost in povprečno največja računalniška pismenost. Ker je ena plus ena dva, so se kmalu po razmahu števila osebnih računalnikov in razbohotenju interneta pojavili »pirati« z njihovimi »piratskimi programi za kratenje avtorskih pravic. Najbolj znan med njimi je bil seveda Napster, preko katerega so uporabniki lahko prišli do glasbe takorekoč zastonj. Glasbena industrija se je razmeroma hitro odzvala, saj je zanjo sunkovito naraščanje piratske glasbe pomenilo izgubo dobršnega dela dobička. Sledili so dolgi procesi proti

Napsterju, ki so jih glasbene »nalepke« dobile s pomočjo najdražjih odvetniških pisarn. Sledilo je zaprtje zloglasnega programa.

Napsterjevi nasledniki pa so bili uspešnejši, saj jih (še) niso ukinili. Grožnje vedno strožjih (skoraj drakonskih) kazni samo za imetnike piratske glasbe niso zalegle. Glasbeni tycooni so bili

prisiljeni sestiti k pogajalski mizi skupaj z t.i. pirati, saj so cene CD-jev rasle premosorazmerno z upadom kupcev.

V prihodnosti glasbene industrije je mogoče pričakovati drastično pocenitev cen popularnih skladb (vsaj tako upamo). Po izračunih glasbenih podjetji je na trgu veliko ljudi, ki so za kvaliteto in certifikat pripravljeni plačati spodobne cene. Vprašanje je, če bodo dostopne cene ustavile »tatove skladb«.

Kot vemo, se je takoj po propadu Napsterja pojavila Kazaa in po sodni prepovedi le-tega še KazaaLite in Kazaa++. Vse te delujejo po principu peer-to-peer. To je sistem, po katerem si uporabniki lahko izmenjujejo svoje datoteke, kar pomeni, da je vsaj eden originalno zgoščenko kupil. Po okvirnih ocenah naj bi bilo takih uporabnikov okoli 100 milijonov.

Zaradi formata DivX pa se je problem piratstva dotaknil tudi Hollywooda. S pomočjo vlade so se v večini zakonodaj pojavili zakoni, po

katerih lahko kakršen koli imetnik zaščitenih ukradenih datotek pristane celo v zaporu.

Glasbena industrija je skupaj z računalniškimi podjetji kot sta Apple in Microsoft pripravila ponudbe, ki bi dale možnost nalaganja skladb z interneta po spodobnih cenah. Seznam pesmi naj bi okvirno vseboval 500 000 skladb. Uporabnik bi za 150 SIT na skladbo (0.8 dolarja) pridobil poleg pesmi tudi certifikat in dovoljenje za zapečevanje na CD. Za 8\$ (1610 SIT) pa bi dobili celo zgoščenko nekega izvajalca. To naj bi bila ponudba Napster-ja 2.0.

V Ameriki ponuja Apple na svojem iTunes glasbeno trgovino (music store), ki je v prvih 4 mesecih delovanja prodala več kot 10

milijonov sklab. V ceni 0.90\$ sta vključena dovoljenje snemanja na CD in dober software.

Zanimiva in vredna omembe je raziskava, ki jo je opravilo angleško podjetje med 100 000 uporabniki, ki so izjavili, da uporabljajo sisteme peer-to-peer za nalaganje glasbe. 66% jih meni, da če jim je ukradena pesem vseh, da si bodo v trgovini kupili album tega izvajalca.

Torej ima glasbena industrija v prihodnosti še veliko dela z vprašanji, kaj kupci res hočemo in koliko smo za glasbo pripravljeni plačati oz. tvegati.

Ana Grbec, 2.B

Vse ostalo

Ko bom velik, bom HACKER

Najstniki pogosto sanjajo, da so hudobni geniji, ki preko računalnika vdirajo v zelo varovane računalniške sisteme. Za to, da postaneš heker, pa ni dovolj samo to, da znaš sam vklopiti računalnik in zagnati igrice ali Wordov urejevalnik besedil. Veliko več kot to. Najprej pa se moraš odločiti, ali boš na strani dobrega ali zla. Niso vsi "hekerji" tudi res hackerji. Obstajata dva različna tipa.

Hacker ali cracker?

Beseda "hacker" ima več pomenov. Navadno se uporablja v povezavi s

tehničnimi veščinami, željo po reševanju problemov in premagovanju ovir. V šestdesetih in sedemdesetih letih se

je izraz heker nanašal na osebe, ki so si prizadevale izboljšati do "popolnosti" računalniški software z raziskovanjem podrobnosti programskih sistemov. Hekerji so skupnost prvovrstnih programerjev in omrežnih strokovnjakov, katere zgodovina sega v obdobje prvih mini računalnikov in zgodnjega ARPANET-a (predhodnik interneta).

Vedeti moramo, da so bili hekerji tisti, so "zgradili" operacijski sistem Unix, internet itd.

V osemdesetih letih 20. stoletja so mediji hekerje začeli povezovati s tako imenovanim računalniškim kriminalom (kriminalci z novim orožjem). Danes sta v javnosti prisotni obe definiciji, hacker in cracker, vendar pa so pravi hekerji tisti, ki jim "hekanje" predstavlja vir zabave, nove izzive in težnjo po znanju. Na drugi strani pa je skupina

"krekerjev" tista, ki je neposredno povezana z računalniškim kriminalom (vdirajo v razne računalniške sisteme) in se javno, neupravičeno oklicuje za hekerje. Pravi hekerji zavračajo vsakršno povezavo z njimi in jih imajo za lene, neodgovorne ljudi s pomanjkanjem programerskega znanja. **Bistvena razlika med njimi je, da heker gradi stvari ("ta priden"), kreker pa jih demolira ("ta lump").**

Vodič po vdiranju v računalnike ali Kako se lahko hudo opečemo Kako bi vdrl v res strogo varovan računalnik? Imeti moramo stalno povezavo, ki nas ne bo sredi dela pustila na cedilu. Priključimo se na internet in s posebnim programom poiščemo povezavo do naše tarče.

Tam se nam postavi na pot okence, ki od nas z a h t e v a uporabniško ime in geslo. Tega seveda nimamo.

Poženemo še en vnaprej napisan program, ki nam bo pomagal razbiti geslo. Program začne računati, a kar naenkrat se povezava prekine in če mammo srečo, nam policija ne bo takoj potrkala na vrata. Imamo še približno pol ure, da se izselimo in zbežimo v neznanu.

KAJ JE ŠLO NAROBE? V

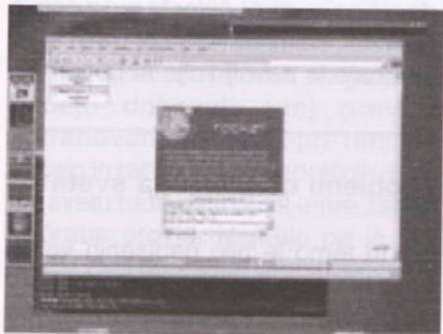
boj smo se podali popolnoma nezaščiteni. Na drugi strani zveze so nas takoj opazili in v trenutku vedeli naš IP (nekakšna osebna številka, ki jo ima vsak računalnik, ki je priključen na internet) in s tem tudi vse naše osebne podatke. In to ni v redu. Poskusimo še enkrat.

Najprej vklopimo osebne stražarja ("firewall"), ki nas bo vsaj za silo varoval pred tujimi vdori. Zdaj se ne bomo povezali direktno ampak (spet) vklopili program, ki nam bo pomagal povezati se prek različnih lokacij, kot je prikazano na spodnji sliki. Tako bodo težje izsledili našo lokacijo.

Še en programček nam prikazuje,

koliko časa še imamo, preden nas dobijo. (Obstaja pa še kup programov, ki še olajšajo naše delo, če jih znamo uporabljati). Spet poskusimo prebiti šifro in po nekaj časa nam uspe. Zdaj smo v omrežju računalnika, v katerega smo vdrl. Zdaj bi bil zadnji čas, da se vprašamo, po kaj smo sploh prišli (priporočeno je vedeti že prej). Tu lahko preberemo zaupne podatke, spremenimo stvar ali dve, se poigramo z njihovim finančnim stanjem itd. Časa nam hitro zmanjkuje. Ko smo naredili vse, kar smo morali, je treba izbrisati še

"loge", to so zapisi, ki dokazujejo, da smo bili tam. Brez njih pa ni dokazov. Ko smo vse to opravili, zberemo še zadnje sledi in prekinemo povezavo. Zdaj imamo čas in lahko gremo pomagat mami pri čiščenju hiše.

Zgornja "zgodbica" je poenostavljen primer vdiranja v računalnike, povedan zelo na hitro in površno. TO SPLOH NI ENOSTAVNO. Je zelo težko in tvegano. In včasih lahko traja več ur ali dni, preden se prebiješ skozi vse prepreke. Za to moraš obvladati programe, ki so že ustvarjeni ali pa znati sprogramirati svoje. Tu štejejo tudi izkušnje. Ne moreš se recimo že

na začetku spraviti na švicarsko banko. Najprej si moraš na muho vzeti manjše in dosegljive cilje. Naj vas še enkrat opozorim, da je vdiranje v računalniške sisteme nezakonito in kaznivo dejanje. V Sloveniji se take nepridiprave **kaznuje denarno ali z zaporem, do 5 let.**

Epilog

Na vašem mestu se ne bi loteval takšnega posla, ker predvsem ni zdravo posedati preveč časa za računalnikom, pa tudi hudo se lahko opečemo. Raje si vzemite čas za sprehod v naravi, pojdite nekam v gozd in se nadihajte svežega zraka. Pravijo, da je zdravilen in dobro vpliva na telo in duha. Ne verjamete? Če pa res ne morete brez računalnika, pa vam predlagam igro **Uplink**, v kateri se igraš hekerja, natančneje krekerja in opravljaš službe (nezakonite) za različne ljudi. Igra je simulacija hekanja in če vas dobijo, se vam ne bo nič zgodilo. Da, to bi bilo dobro.

Matevž Červ, 2. a

Umetnost, umetnost in še enkrat umetnost

SKULPTURA

AVTOR: QT (Urban Kobal)

TEŽNOST ALI RAVNOTEŽJE

IME PLASTIKE: Premakni svet

SIGNIFIKACIJA: Skulptura predstavlja, kako majhna je razlika v

današnjem svetu med tem, da nekaj stoji oz. da nekaj pade.

INTERPRETACIJA: Vse stoji na eni trdni in na eni šibki točki. Svet se torej lahko hitro zvrne. Hkrati pa to pomeni

tudi, da lahko svet obrnemo, kakor želimo, če le hočemo in se dovolj potrudimo.

Vse je ukrivljeno, ker želi vsak zase preoblikovati svoj košček sveta, namesto da bi

premaknili cel svet, celoto.

VZROK ZA NASTANEK: Delo je nastalo, ker je avtor čutil ta problem v družbi mladih. Nastalo je za mlade. Vsi so »smejoči se pesimisti«. Menijo, da nič ne morejo. Avtor bi rad z delom povedal, da mladi lahko obrnejo svet, če imajo le dovolj volje in poguma.

Problemi današnjega sveta

Na to temo je bilo napisanih veliko knjig in veliko ljudi se je poglobljalo v vprašanje, katere probleme poznamo.

Nemogoče bi bilo reči, kateri problem je največji, ker so vsi na svoj način slabi in škodljivi. Na grobo bi jih lahko razdelili na probleme okolja in družbe. Začel bom s pisanjem o problemih okolja. Eden bolj znanih je verjetno onesnaževanje okolja. Veliko ljudi in organizacij se bori proti temu. Na žalost pa so ponavadi neuspešni. Onesnaževanje je dvostranski problem, pri katerem ljudje uničujemo naravo, ta pa nam vse povrne, na primer z več in več novimi boleznimi. Kljub temu pa bo minilo še nekaj časa, preden bodo prišle v redno uporabo naprave, ki

in to po revnih in bogatih državah. Včasih se pa problem ne konča z orožjem, ampak z depresijo. Ta najbolj pesti Ameriko, kjer psihiatri služijo veliko denarja na ta račun, čeprav se pojavlja

bodo izkoreninile onesnaževanje. Potem bomo lahko samo še upali, da si bo narava čim prej opomogla.

Problemi družbe so bolj široke narave in jih je na tem svetu več. Nekateri so celo tako hudi, da bi lahko ogrozili življenje na Zemlji. Koliko ljudi umre vsak dan zaradi terorizma in uporabe orožja? Preveč! Teroristi so ljudje, ki hočejo dokazati svoj prav z ustrahovanjem ljudi, pri tem pa ubijejo in ranijo veliko nedolžnih ljudi. Po svetu tudi veliko ljudi umre zaradi uporabe orožja. Najhuje pa je, da orožje zdaj uporablja vedno več otrok

tudi drugod.. A v ospredju so bogate državah, kjer so ljudje prepolni vsega in jih nič več ne zadovolji. Včasih pa pride depresija do kritične točke, ko človek ne ve več, kako naprej in ne vidi smisla in si vzame življenje.

Problemov je na tem svetu preveč, da bi jih človek razrešil brez truda. Veliko problemov, tako ekoloških kot družbenih, vodi v katastrofo, ki nas vsekakor čaka, če ne bomo našli učinkovitega načina za razrešitev le-teh.

Vedran Stipančič, 1.a

SLOVENEK? KAJ JE PA TO?!

Ko sem ne dolgo nazaj brskala po polici s knjigami, sem v roke dobila knjižico, ki smo jo v osnovni šoli izdali leta 2001, ko je bilo Evropsko leto jezikov. Spomnim se delavnic, na katerih smo tedanji osnovnošolci ustvarjali izdelke na temo »materinščina«, spomnim se tudi, da smo vsi po vrsti ugotavljali, da naš jezik nekam izginja, da v naše besedne zaklade vdirajo tujke, da skratka izgubljamo tisto, za kar so se

naši predniki tako borili – slovenščino. Da ljudje širom po svetu nimajo pojma, kje na zemljevidu bi poiskali tisto majhno pikico, ki naj bi uprizarjala Slovenijo in da se jim sanja ne, da obstaja jezik slovenščina. V knjižici je bil tudi prispevek Mojce Širok, dopisnice RTV Slovenije iz Rima (vsaj leta 2001 je to še bila):

'Američanom se seveda še sanja ne, kje je Slovenija. Kako sem bila v tiste pol leta, ko sem delala v uredništvu

lokalnega časopisa St. Paul Pioneer Press v zvezni državi Minnesoti, včasih užaljena. Ko sem morala vsakič, ko sem povedala, od kod sem, gledati v zaokrogljene oči sogovornika, ki je s težavo prikrival zadrego, ker ni vedel, ali je Slovenija kako zakotno gnezdo v Teksasu ali nevarna četrt v južnem delu Chicaga. Še huje je bilo potem, ko sem jim razložila dejstva in sem jim lahko v

očeh brala, da se jim zdim kot kakšen marsovec. Potem sem se spomnila, kako jim lahko vrnem. »No, pa povej, koliko vas je Američanov,« sem, tako mimogrede vprašala in si, strašansko važna, kar sama odgovorila. »230 milijonov? No, takih kot sem jaz, ni niti dva milijona. Kdo je zdaj tukaj nekaj posebnega?« Potem sem imela mir. Italija je seveda Sloveniji veliko bližje kot čezoceanske ZDA, a bi bila včasih, če poslušáš njene državljane, lahko tudi tik pod severnim tečajem. Direktor banke, kamor hodim plačevati račune, se je, ko sem šele prišla za dopisnico v Rim, strašno zanimal, kam bi lahko peljal družino v Sloveniji, saj da bodo poleti počitnikovali čisto blizu meje v italijanskem kraju Trevisio. »Joj,« pravim, »vesoljsko lepi kraji so tam,

dolina Soče in Postojnska jama in Alpe... in, seveda,« nazadnje, vedoč, kako pomemben je bil ta kraj za Italijo med prvo svetovno vojno, vzdiknem: »Čisto tam blizu lahko obiščete tudi Kobarid!«

»Oh,« pravi, »saj vem, ampak mi smo hoteli v Slovenijo.« Temu še danes ni jasno, da Kobarid že od leta 1943 ni več v Italiji.

Kako mi je všeč in kako me zabava, da je slovenščina moj materni jezik. Ta čudni jezik z oblikami, ki so jih drugi, večji in pomembnejši, že davno izgubili ali sploh nikoli ne imeli, jezik, ki ga med šestimi milijardami Zemljanov razume le eno prgišče. Prav zato sem se učila tujih, angleščine, nemščine in italijanščine v srednji šoli in italijanščine še naprej na ljubljanski fakulteti. Zato lahko klepetam z vsakim ameriškim ali italijanskim gumpcem o čemerkoli se mi zljubi in jih mimogrede še o čem podučim in konec koncev, tudi zato sem pristala v poklicu, v katerem brez znanja tujih jezikov pač ne moreš kam prav daleč stran od Solkana.

Ampak potem, ko pomislim, da znam tudi slovensko, si mislim: »Ma lej, lej, prav zato smo mi vsi, od Solkana do Haloz in od Jezerskega do Bregane tudi čisto nekaj posebnega.«

Romina Vidmar, 3.C

POETIČNI KOTIČEK

I.

Sem sama,
osamljena,
kot če bi bila sredi oceana.

Sem krhka,
nemočna,
kot punčka iz porcelana.
Velik svet je okoli mene.

Strah me je,
težko je,
za svoje težave
rešitve ne najdem več nobene ...

Vi,
tukaj in tam,
kaj me sliši kdo?
Odpeljite me stran ...
Meni živeti je hudo,
zdaj,
v tem času živeti je težko.

II.

Močnejše so misli mladih, ki z
Lahkoto zbudijo umrlo srce
Ali z ljubezensko toploto obrišejo
Drseče solze

Domovina je njihova mati
In oni so novi cvetovi, ki v
Vetru so posejali up, kot
vsemogočni bogovi.

Svoboda je njihova duša,
V sebi imajo moč velikanov in
Edinost v notranjosti je njihova
najbolj kričeča.

Tišina je njihov ljubezenski hrup, ki
vsakemu bližnjemu podari nov
Up.

III.

Ni besed ne podobe, da bi jo lahko opisali. Vse je preveč preprosto, da bi lahko predstavili tako zapleteno čustvo, kot je ljubezen. Oh, koliko preglavic nam nemalokrat povzroča, a sreča, s katero nas obsije, je tako vplivna in močna, da slabe trenutke v najkrajšem času dobesedno pozabimo.

Imeti nekoga rad, si z njim izmenjavati srečo ter žalost, to je glavni izziv vsem nam, to je tisto, za kar je lepo živeti, a kaj ko na to premnogokrat pozabimo. Tako je, na ljubezen pozabimo, je ne negujemo, se ji ne posvečamo ... in nastala radost se počasi izgublja, izhlapi. Vsakdo je rad ljubljen, ne le ljudje, tudi živali, a če hočemo biti ljubljeni, moramo ljubiti. Le takrat smo z okolico in njenimi predstavniki resnično povezani v krog dobrote in sožitja. Torej, kje je razlog, da postajamo vsak dan bolj osamljeni v tem svetu krutosti in arogantnosti do sočloveka?

Morda je čas tisti glavni dejavnik za razkol ljubezni, kar vodi v razkol človeštva. Na delovnem mestu in v zasebnem življenju nam je na razpolago vse manj časa, da bi se lahko vdali močnim čustvom kot so prijateljstvo, humanost ter ljubezen, ki predstavljajo le majhen delček našega življenja.

IV.

Vsak je sam svoje veselje ...

Vstal si. Poglej, okrog tebe se svet
vrti!

Ti pa si tako majhen in prestrašen.

Tišina. Krik v notranjosti duše.

Zakaj jaz? Zakaj se nisem rodila že
odrasla in izkušena?

Ne boj se! Glas v meni me nežno
podpira

in mi vliva novih moči. Ne bojim se
več.

Svet, komaj čakam, da me
spoznaš.

V.

Ko svet se pred očmi razpre
in radovednost naokoli zre,
nevarnosti se pot odpre
in lahko bi bilo gorje,
če prijatelj ne bi ob tebi stal
in pametno ti svetoval.

Ko si našel svojo pot,
ko veš že kam in kod,
z izkušnjami z roko v roki greš
pa drugim lahko vse poveš,
da ni bilo lepo in večkrat prav

grenko

a izplača se živeti in naprej
stremeti.

Moji možgani so televizija,
moje oči internet,
moja ušesa mobilni telefon ...
Utopljen sem v elektromagnetnem
polju,
medtem ko pozabljam, kdo sem bil.

Sonce

Sedim na oblaku in rišem sonce.

Kaj je pravzaprav življenje?

Sonce, ki bo zjutraj ob rosi tebe
zbudilo,

Zakaj živimo,

trpimo, se veselimo?

sonce, ki ne bo nikoli ugasnilo.

Kakšen pomen ima vse to,
Zagledam te, ko tečeš čez obzorje,
saj ko tvoja zadnja sekunda odbije,
premaknem dež z neba na drugo
stran, ti ne ostane nič več, niti

kanček domišljije?

da boš na poti dobre volje.

Kako dolgo je moje življenje? se
vsak sprašuje, medtem ko ura
tiktaka, tiktaka in

Pustim, da usedeš se na mavrico,
ne čaka.
se nasloniš ob mojo ramo,
hočem, da skupaj doživiva to
omamo, Torej: Nikoli ne prenehaj
početi, kar je smisel
pričarava si pravljico.
tvojega življenja, nikoli ne prenehaj
ljubiti samega sebe in ljubi svet okoli
sebe,
... Skupaj bova odletela na krilih
svobode, svet, ki si ga ustvaril sam,
v katerem je
nekam proti nebu,
vsakdo kralj, v katerem je svetel vsak
dan,
kjer se srca spajajo,
ujet v plimi časa brez obzorja, v
katerem si

tja nekam v veselje, na belem
galebu, ti le kanček morja. Nikoli ne
dovoli, da ti
kjer upanja ostajajo.
uničijo sanje, vedno se vneto bori
zanje,
Upanja za boljši svet, za svet brez
bolečine, v njih je uteha, ki te
nikoli ne odneha
za svet, ki plete nove spomine ...
tolažiti pred resničnostjo krutega
sveta, ki bolečine meje ne pozna.
Sonce še vedno sije,
kot sanje, v katerih skrivam
hrepenenje.
Sedim na oblaku in rišem ti življenje.

Teja in Sonja

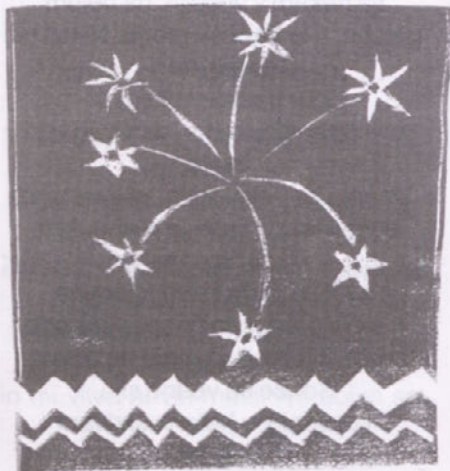
“CVETJE V JESENI”

Sonce izgublja svojo moč, naše korake spremlja šumenje odpadlih listov. Dnevi se krajšajo, vse več juter zapolnjuje gosta megla, ki morebiti celo prispeva k turobnemu začetku prenekaterega dneva. Ali ni vse to podobno jeseni?

Že dodobra smo zasedli šolske klopi. Sprva je bilo težko po tolikšnem času zopet sestiti na trd lesen sedež, saj nas je še vedno preveval počitniški nemir, ki ga ni bilo tako lahko ukrotiti. Potem pa se je začelo: večurno ždenje pri debelih učbenikih in nakracanih zapiskih, prve kontrolke, spraševanja, raznolike ocene - za nekatere vzpodbudne, za druge pa ne ravno. A to je del našega šolskega

vsakdana, mimo katerega enostavno ne moremo. Kaj pa zabava? Tudi ta pride na vrsto, vendar vse redkeje ...

Marsikdaj se kdo naveličano vpraša: "Le kje so prelepe počitnice?" Ne bodimo, no, tako črnogledi, tudi v šoli zna biti zabavno, kajne?! Sicer za vsakega na drugačen način, toda ...

Vsakemu od nas po prihodu iz šole prija posedeti pred televizijo, prebrati trač ali dva v popularni reviji, poglavje dobre knjige ali pa mogoče popoldanski počitek. Ne dvomim, da vsakega na poti v šolo in domov ter skozi ves dan spremlja glasba. Naj bodo to radijske novice z glasbenimi inserti, raznorazne popevke, dobrovoljno požvižgovanje ali pa, enostavno, šolski zvonec, ki s svojim

rezkim glasom seže do konic las. Čeprav se niti ne zavedamo, nas povsod spremlja glasba in je del našega vsakdana. Ne verjamem, da kje obstaja človek, ki je ne mara ali se je izogiba. Nasprotno! Mnogo jih v njej išče zavetje in sprostitev po napornem delavniku, nekateri v njej vidijo možnost za ustvarjanje in izražanje svojih idej in občutij.

Seveda ni vsem po godu ista vrst glasbe, zato prihaja do prenekaterih konfliktov o vrednosti določene vrsti. Pri tem je potrebno upoštevati to, da imamo različne okuse, kar pa ni tako enostavno, zato lahko velikokrat slišimo ali preberemo različne geste kot npr. "Rave za krave" ipd. Tako kot izbira obleke, pričeske, čevljev, ... je tudi glasba izbira posameznika, v kateri "se najde".

V mračnih jesenskih dnevih je ena od možnosti za krajšanje prostega časa prav glasba. Seveda vsak po svoje izbira in se odloča o tem, kaj bo počel, vendar mislim, da mimo glasbe - takšne in drugačne - ne more. Kaj pa se vam zdi?

Andreja Gregorič, 2.b

POGOVOR Z BOGOM

»Sanjal sem, da imam intervju z Bogom,« je zapisal neznan avtor.

»Torej želiš moj intervju?« je vprašal Bog.

»Če imaš čas,« sem odvrnil.

»Moj čas je neskončen ... kaj želiš

vprašati?«

»Kaj te pri ljudeh najbolj preseneča?«

»Naveličajo se otroštva in si želijo odrasti, nato pa si spet želijo postati otroci. Izgubljajo zdravje zaradi prizadevanja za čim večji zaslužek, nato pa denar zapravljajo, da bi

zdravje ohranili. Medtem ko zaskrbljeno razmišljajo o prihodnosti, pozabljajo na sedanost, tako da ne živijo niti v sedanosti niti v prihodnosti. Živijo, kot da ne bodo nikoli umrli in umrejo, kot da ne bi nikoli živeli.« Bog me je prijel za roko, nekaj časa sva molčala, nato pa sem ga vprašal: »Kaj bi si želel, da se naučijo tvoji otroci?« Bog je z nasmeškom odgovoril: »Da nikogar ne morejo prisiliti, da jih ljubi. Lahko le dopustijo, da so ljubljene. Da v življenju ni najpomembnejše, kaj imajo, temveč koga imajo. Da se ni dobro

primerjati z drugimi. Da se naučijo, da ni bogat človek, ki ima največ, temveč človek, ki najmanj potrebuje. Da zaleže že nekaj sekund, da odpreš globoke rane ljubljene osebe, in da traja celo večnost, da jih zaceliš. Da se naučijo odpuščati. Da spoznajo, da so ljudje, ki jih neizmerno ljubijo, a tega preprosto ne znajo pokazati. Da lahko dva človeka gledata na isto stvar zelo različno. Da se naučijo, da včasih ni dovolj, da jim je oproščeno, oprostiti morajo tudi sami sebi. Da se naučijo, da sem tukaj – vedno!«

Incognito

Dragi prijatelj!

Priznam, težko mi je spregovoriti s tabo. V morju besed ne najdem tistih, ki bi zagotovo bile prave, ki bi ti pobožale dušo, se nevsiljivo in neboleče priklonile tvojemu srcu. Vendar vem, da jih nosim v sebi in želim jih podariti tebi.

Poskušam te risati v svojih bežnih mislih, te postavljam v različne barve, ti določam spol, postavo, značaj. Barva sama me zanima – si lahko zdaj črn, potem bel? – potem se, prosim, prebarvaj v rumeno, sledila bi rdeča ... V pisanem je lepše, kajne?

Povešal oči ?

Očitno imaš izkušnje z barvo kože.

Poosebljaš katero izmed žrtev človeške nizkosti, tega bednega označevanja, brezsrčnega odtrganja in nenehnega postavljanja za previsok zid "pravilne, ustrezne" družbe, ki prepogosto ve le zase in o drugačnosti noče niti slišati?

Povej mi – so ti kolobarji okrog tvojih izvirov solza, ki mi kar nevzdržno kričijo v kosteh, grozljiv odraz slabega ravnanja s tabo, ker si Jud, črn,

"neprimeren"? In tvoje shirano telo – vidim ti vsako kost, še več, tvoja šibkost me boli globoko v sebi. In neizmerna želja po ljubezni, ki se plaho dotika moje notranjosti in zelo boječe prosi za nežen pogled, iskrico sprejetosti, morda celo dotik ljubeznive kože, mi brez zadržkov premakne dlan, da zdrsi po tvojem obrazu.

Glej, otrok si, kot jaz, a odrinjen, po nenapisanem pravilu zapostavljen, kar sama nisem. Čez leta boš fant, mož, in jaz bom odrasla. Pa boš na ustnicah nosil smehljaj? In ko boš star in utrujen od življenja in bom tudi jaz končevala tukajšnjo pot – bosta pogleda na prehojeno pot prežeta z lepoto? Bo tvoj vseboval grenkobo doživetega, potrnost in željo po vsaj nekoliko lepšem življenju?

Veš, želim si, da bi takrat spet prišla za pisalo, ti kot pravemu prijatelju povedala, kako mi je šlo. In to zato, ker bi pred tem prejela tvoje pismo,

kjer bi mi povedal: "Res, bilo je hudo, nisem se znašel v plesu hudobije, gledal sem naravnost v oči diskriminaciji, ponižanju, trpljenju. Pomagala pa mi je ljubezen dobrih ljudi, da sem začel živeti srečno, v svetu brez izločanja. Lepo mi je in slika mi ob pogledu nazaj v vsej radosti šepeta, kriči in prepeva obenem, da je živeti lepo. In iskreno ti rečem, draga prijateljica - res je tako!" Potem bi ti spet rekla: "V pisanem je lepše, kajne?", in v tvojih očeh ne bi bilo več žalosti, ampak le vesel, prosti in svoboden, navdušujoč "da"!

Še vedno te vidim. Drobnega, samega ... drugačnega?! ... Tvoja in moja misel sta povezani z najmočnejšo nitjo – nitjo ljubezni. In še to, dragi prijatelj: želim, da veš, da je na svetu nekdo, ki mu še zdaleč ni vseeno zate.

SAMO ENKRAT

Mini krilo, kratke oprijete hlače, krajše luknjaste majice. To je današnja moda.

Čeprav je tudi meni vseč, se ne strinjam prav z vsem. Nekje je le treba zavirati in obrniti v drugo smer. Mladi se radi zabavajo, a velikokrat na napačnem kraju, ob napačnem času in s slabo družbo. Polnočni klubi odprejo svoja vrata, ko na Zemljo pada noč, ter zapirajo v jutranjih urah, ko sonce pokaže svoje prve žarke.

Tudi družba, o kateri bo tekla beseda, je nasedla slani zabavi. Le kakšne posledice bo za seboj odtovorila ta noč? Samo upamo lahko, da te ne bodo imele prevelikega obsega in ne bodo zajemale prevelike površine! Ana, Tine, Maša in Tomaž so še nežne, rosno mlade kepice, ki se vse bolj bližajo breznu z globokim koncem. Z vsako potezo, pripetim pasom, zapeto ogrlico, se bližajo tej globočini, ki vabi in je pogoltnila v svojo mogočnost že veliko življenj. Tomaž, najstarejši član klape, je vžgal

motor očetovega ljubljénčka. Hrup je pretrgal tišino v ulici. V udobne sedeže se je zleknila Ana, za njo pa še Tine. Tomaž je pritisnil na plin in avtomobil je odbrzel. »Poglejte, pogledajte, nekdo ima krepčilo!« je veselo vzkliknil Tomaž, ko je prva steklenica potovala med sopotniki. »Ti ne smeš. Danes voziš,« je potihlo rekla Maša. A ni imela sreče. »Daj no, saj mene se ne prime tako hitro kot Tineta,« ji je pogumno odvrnil Tomaž.

Skoraj omamljeni so se primajali v temno vzdušje »zabave«. Stene prostora so pokale ob prehrupni glasbi. Množica najstnikov se je zibala naokrog. Teško si s koticom očesa odkril nekoga brez steklenice ali kozarca. Ni bil potreben daljnogled, da si opazil, kako zmedeno opletajo z nosilci telesa in govorijo kar nekaj tja v en dan. V to zatoхло vzdušje so klonili tudi zmedeni, skoraj dokončno posoljeni prijatelji. Prav kmalu je vsakemu izmed njih drsela po grlu žgana tekočina. A to ni bilo dovolj. Tudi

nevarna bodalca so posegla vmes. Ne, ne, saj to ni res. Kaj, ko bi se ti Zemljani videli? Videli vse dogodke, storjene to noč. Če bi sedaj ocenjevala konec, je bil vse to le začetek. Komaj delček tistega neizbežnega konca ... Popivanje, glasba in ples so se nadaljevali tja do petih jutraj. Koraki, če to gibanje in plezanje lahko imenujemo tako, so se začeli bližati najhujšemu. Sedaj, ko so se zaprla klubska vrata, so začele breneti pločevinaste škatle. Majavci pa so se zamajali v notranjost pekla.

Noč ima svojo moč. Nenadoma je

postala cesta vijugasta, luči semaforja komaj vidne, spreminjajoči se oblaki pa so brzeli mimo njih. Joy ne! Zgodilo se je. Kozarec v rokah domačih je počil, luči so ugasnile. Na vijugi pa je steklo prekrilo tla. Nekaj časa je bilo vse tiho. Noben prst se ni premaknil. Le nekaj minut zatem, so v črno nebo posijale utripajoče luči. Rdeče, modre in bele. Da, sijale so, ampak samo za nekatere. Za druge pa so za vedno potonile. Kmalu so zabrneli zvonci in sporočilo se je glasilo: »Starši Ane Kotnik? Zelo mi je žal, ampak vaša

hči je izgubila življenje v prometni nesreči.« Tudi naslednji zvonec je pogнал solze po licu: »Domači Tomaža Kisovca? Moje sožalje ...« In Tine ter Maša? Ta sta imela veliko naklonjenega smeha. Njiju je pričakala bolnišnica in z njo dolgo okrevanje. Ali bodo bolečine kdaj našle svoj

konec? Čas je tisti, ki nam pomaga preboleti, pozabiti pa nikoli. Spomin še vedno ostaja, čeprav si včasih želimo, da ga ne bi bilo. Ostaja nam le še Gospod in njegova roka milosti.

Mateja Curk

HUMOR

Kaj bi bilo, če bi moški lahko bili noseči?

1. Ne bi se jim bilo treba vrniti na delo vsaj dve leti, a prejeli bi celotno plačo.
2. Obstajalo bi zdravilo za strije.
3. Naravni porod ne bi prišel v poštev.
4. Jutranja slabost bi bila največji zdravstveni problem, s katerim bi se ukvarjalo na milijone znanstvenikov po celem svetu.
5. Vse metode bi bile 100% učinkovite.
6. Otroci bi ostali v bolnici toliko časa, da bi se navadili vsaj na kahlico.
7. Moški ne bi več mislili, da so dvojčki srčkani.
8. Sinovi bi se vračali z zmenkov že ob 21.00.
9. V restavracijah bi bili popusti za nosečnike pri dvojnih porcijah.
10. Ostajali bi v postelji skozi celo nosečnost.
11. Ženske bi vladale svetu.

Mali luka

Luka počaka profesorja po pouku in ga vpraša:

»Kaj vse smo se danes učili?«

»To bi si moral zapomniti. Ali te nič ne zanima?«

»Niti najmanj. Le mama hoče vedno vse natančno vedeti ...«

KOLOFON

Uredniški odbor:

Domen Ožbot

Helena Rebek

Jakoba Šraml

Marija Prelec

Katja Počkar

Mentorstvo:

Irena Krapš, prof.

Lektoriranje:

Irena Krapš, prof.

Tisk:

GK Grafika

Naklada:

100 izvodov

Vipava, januar 2004

(Naslovnico ilustrirala Veronika Ožbot, fotografijo za zadnjo stran pa je prispeval prof. Bojan Kovač.)

Solsko glasilo

37.014.77

ISKRE

Iskre

inv.št:K /

17218

Semenišče Vipava

17218